

[Aksel Larsen.]

manglet, at nogen har påstået, at målsætningen for det hele er at komme ind i fællesmarkedet. Jeg synes, markedsministeren talte noget mere behersket herom end den konservative ordfører og end venstres ordfører, men hans tale kunne naturligvis udlægges i den retning.

Lad mig i den anledning gentage, hvad jeg har sagt ved tidligere lejligheder: vi har så ofte siden 1961 hørt, dels at fællesmarkedet vil være et himmerige for Danmark i almindelighed og for dansk landbrug i særdeleshed, dels at vejen dertil er åben. Nu tales der om det, som om den røde løber er rullet ud og ligger pæn til at betrede trods hvirvelvindene på fællesmarkedets flyveplads.

Må jeg bede tingets medlemmer om at forsøge at læse communicateet fra topmødet i Haag, det communiqué, hvis ordlyd intet dansk dagblad har vovet at offentliggøre, heller ikke de to af mig før nævnte, og som flertallet af Danmarks dagblade ikke engang har turdet bare nogenlunde udførligt gengive indholdet af. For hvis de gjorde det, så ville de jo dementere deres egne historier om, at nu er den røde løber rullet ud.

Communicateet fra Haagmødet lover intet. Det siger, at nu skal man se at få repareret alt det, der er slået i stykker ved Frankrigs devaluering og Tysklands opskrivning af marken. Så skal man have lavet en landbrugsordning, for den hidtidige, som var flikket sammen med så stort besvær og med lidt vanskelighed var begyndt at fungere, duer ikke mere. Og i den landbrugsordning skal der indgå en ordning med finansieringen: hvor mange penge skal Frankrig have, og hvor meget skal de andre betale? Og så skal man forhandle om priserne, som skal sættes ned for landbrugsvarer, og man skal reducere landbrugsproduktionen. Det sidste forstår man godt; når man tænker på, at der ligger 400.000 t smør i fællesmarkedets køleskab, begriber man, at deres landbrugsordning har skaffet dem problemer. Så skal man have monetær tilpasning og meget, meget andet vanskeligt, og når det er klareret, skal man forhandle sig til rette om et fælles forhandlingsgrundlag med ansøgerlandene, og når man dertil, kan man begynde at forberede forhandlinger

med ansøgerlandene og med ikke-ansøgerlandene. Det står der bl. a. i communicateet fra topmødet i Haag. Derfor synes jeg, det vil være passende at vente og se, men naturligvis forberede sig på sådanne forhandlinger, som vel kommer en eller anden gang.

Nu synes markedsministeren her at være optimist. Han taler om, at nu er man jo nået til principiel enighed på dette og hint område. Vi ved aldeles udmærket, at man er nået til principiel enighed, men man skulle jo gerne have noget at have principerne i. Det, det drejer sig om, er ikke at tegne et skelet op på en tavle, men det er at få sat noget kød på skelettet, og det er dér, vanskelighederne er mellem de seks lande endnu og vil være et stykke tid fremover. Derfor udelukker jeg ikke muligheden af, at de kan nå til et sådant resultat, at de omkring midten af dette år kan sige: nu vil vi gerne begynde at indlede forhandlinger med ansøgerlandene. Jeg vil bare advare dem, der tror, at i det øjeblik den situation er inde, vil egentlige forhandlinger være fuldstændig i gang, og så kan man sætte en kalender op og sige: så og så hurtigt går det. Dér tror jeg man skal vente og se, og man skal også tænke på, at hvad vi end har besluttet om Danmark og fællesmarkedet, så har vi i hvert fald besluttet, at vi skal ikke ind uden England. Ja, men lad os nu se, hvordan det går med fællesmarkedets forhandlinger med England, når og hvis sådanne kommer; enhver ved da vist, at det er meget svære problemer, de skal forhandle om. Tillige er jeg nødt til at sige det, som også er sagt af en foregående taler: at man skal heller ikke glemme, at der er fællesmarkedslande, der vil have en meget stor interesse i at erobre landbrugsvaremarkedet i England, og det kan måske påvirke de pågældende til at være villige til at give England lidt indrømmelser, som England ellers ikke kunne få. England er interesseret i afsætning af sine industrivarer, men også interesseret i at sørge for, at man har den fornødne mad, som skal spises i England, og jeg tror ikke, man skal regne med, at England vil sige: vi er så forlovet med Danmark, at vi ikke kan tænke os eventuelt at søge andre leverandører.

Alt det skal man tænke på, og nu hørte jeg, ministeren sagde, at vi er dybt interesseret i af alle disse grunde — han specificere-